

Homilia en la missa de la inauguració de curs acadèmic 2017-18 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

Aula Magna de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (Barcelona), dimecres 25 d'octubre de 2017. Iniciem oficialment el curs 2017-2018 amb aquesta Eucaristia posant la nostra mirada i les nostres vides en les mans del Senyor, que és Camí, Veritat i Vida. Vull començar felicitant els professors de les tres facultats d'aquest Ateneu Universitari Sant Pacià. Us [...]

25 octubre, 2017 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Aula Magna de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (Barcelona), dimecres 25 d'octubre de 2017.

Iniciem oficialment el curs 2017-2018 amb aquesta Eucaristia posant la nostra mirada i les nostres vides en les mans del Senyor, que és Camí, Veritat i Vida.

Vull començar felicitant els professors de les tres facultats d'aquest Ateneu Universitari Sant Pacià. Us vull felicitar per la vostra dedicació a l'estudi, a la docència i a la publicació.

I us felicito també a vosaltres, benvolguts alumnes, que us esforceu, malgrat les dificultats, a aprendre i comprendre la veritat teològica, la llum de Crist, que ens arriba a través de la Sagrada Escripura acollida en l'àmbit de la Tradició viva de l'Església, en la comunió de l'Església, conduïts per aquests professors que treballen a les Facultats. Teniu tot un curs per endavant per aconseguir el vostre propòsit.

Aquest matí voldria començar fent referència a Sant Pacià, a qui devem el nom del nostre Ateneu.

Qui va ser sant Pacià? Un home famós per la seva vida i per la seva paraula. Conegut com el segon bisbe de Barcelona. Es creu que va morir sobre l'any 390. Se'l considera Pare de l'Església d'Occident. Va ser venerat des de sempre com a sant i les seves relíquies es conserven a la Basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor de Barcelona.

En el prefaci de la Missa dels sants es diu que ells són intercessors nostres i exemples per a les nostres vides. Per tant, si sant Pacià és patró del nostre Ateneu Universitari no ho és només perquè l'imitem en l'estudi de la teologia i de les ciències humanes, que així cal fer-ho, sinó també i, de manera especial, perquè l'imitem en la seva santedat. ¿De què serveix un gran teòleg, si la seva vida no reflecteix la grandesa de Déu, la seva santedat? El Senyor ens diu a nosaltres, ministres ordenats, i també a vosaltres, professors i alumnes: «Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial» (Mt 5,48).

La santedat és descobrir i assaborir que Déu t'estima amb un amor personal, irrepetible, únic i, per tant, és decidir-te a estimar-lo tu també amb un amor gran i personal. I l'estudi de la teologia, feta des del cor, t'ajudarà a descobrir i a viure aquest Amor únic i personal de Déu.

Que belles són les paraules del *Càntic dels Càntics*: «Aixeca't, amiga meva, bonica meva i vine! [...] Coloma meva, en les esclotxes de la roca, en els amagatalls dels espadats, fes-me veure la teva cara, fes-me sentir la teva veu» (Ct 2,10.14a). Aquesta és la vostra tasca d'estudiants: la vida amagada amb un Déu «que veu el que és amagat» (Mt 6,6). Que el vostre silenci, el silenci que us envolta, pugui fer brollar la Paraula de Déu, Paraula sempre viva i eficaç, Paraula d'Amor, sempre transformadora, fecunda, portadora de vida i d'esperança.

Però això no impedeix que hàgiu d'escoltar també el dolor i les alegries dels homes del nostre món, però ara, de manera especial, us toca escoltar Déu en el silenci del vostre cor.

Déu vol viure una gran aventura d'amor amb vosaltres, amb tots nosaltres, però cal que ens deixem estimar, que no hi posem obstacles, que no dubtem del Senyor, encara que les nostres vides tinguin aspectes tèrbols i de molta fragilitat.

El Beat Charles de Foucauld té una pregària preciosa, que m'agradaria que féssim nostra cadascun de nosaltres. Li fa dir a Déu:

*Conec la teva misèria, les lluites i tribulacions de la teva ànima,
la debilitat i les xacres del teu cos;
conec la teva covardia, els teus pecats i les teves febleses.*

*Malgrat tot et dic: dona'm el teu cor,
estima'm tal com ets.*

Abandona't a les mans del Senyor. No tinguis por. Ens cansarem més nosaltres de pecar que Déu de perdonar-nos. El papa Francesc ens ho repeteix molt sovint: «Déu no es cansa de perdonar». Acollim amb goig el seu perdó i la seva misericòrdia. Submergim-nos en l'oceà del seu amor. Dona-li el teu cor avui i sempre.

I Déu segueix dient:

*Si per donar-me el teu cor esperes ser un àngel,
mai arribaràs a estimar-me.*

*Encara que caiguis de nou, moltes vegades,
en aquelles faltes que mai voldries cometre
i siguis un covard per practicar la virtut,
no et consento que em deixis d'estimar.*

Estima'm tal com ets.

*Estima'm en tot moment,
qualsevol que sigui la situació en què et trobis,
de fervor o sequedat, de fidelitat o de traïció.*

Estima'm tal com ets.

Estima el Senyor des de la teva fragilitat i la teva pobresa. Recorda el que ens diu el Senyor: «sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5). No deixis d'abandonar-te al Senyor, de confiar en Ell. Tot, absolutament tot, és obra gratuïta del seu amor. No desconfiïs del Senyor. Que puguis dir sempre amb sant Pau: ¿Qui ens separarà de l'amor de Crist? Res ni ningú no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre (cf. Rm 8,35-39).

I fixa't el que et diu avui també a tu el Senyor Jesús, el teu gran amic, l'Estimat de la teva ànima:

Deixa't estimar. Vull el teu cor.

*En els meus plans està modelar-te, però mentre això arriba,
t'estimo tal com ets.*

I vull que tu facis el mateix.

*Desitjo veure el teu cor que s'aixeca des del profund de la teva misèria:
estimo en tu fins i tot la teva feblesa, m'agrada l'amor dels pobres.*

Vull que des de la indignència s'aixequi incessantment aquest crit:

T'estimo, Senyor.

El que m'importa és el cant del teu cor.

Per a què necessito jo la teva ciència o els teus talents?

*No et demano virtuts. I encara que jo te les donés, ets tan feble,
que sempre s'hi barrejaria una mica d'amor propi.*

Però no et preocupis per això...

Preocupa't només d'omplir amb el teu amor el moment present.

¿No et recorden aquestes paraules el diàleg que va mantenir Jesús amb Pere a la vora del llac de Galilea quan li preguntava si l'estimava i la resposta era «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo» (Jn 21,17b)?

Atreveix-te a dir-li que l'estimes malgrat la teva fragilitat i misèria. A Déu no li interessen les nostres riqueses, ni els nostres títols universitaris, ni les nostres qualitats professionals. Ell només busca que el nostre cor l'estimi. «*Ubi caritas et amor, Deus ibi est*», diu un vell adagi llatí. Que el teu amor sigui total i completament desinteressat. No busquis recompensa. Estima sense més i estima totalment. Que la teva vida sigui una ofrena d'amor al Senyor. Atreveix-te a dir-li cada dia al Senyor com sant Pere: «T'estimo» (Jn 21,17b).

I la pregària del P. Charles de Foucauld acaba amb aquestes paraules:

*Avui em tens a la porta del teu cor, com un captaire,
a mi, que sóc el Senyor dels senyors.*

Truco a la teva porta i espero. Apressa't a obrir-me.

No al·leguis la teva misèria.

Si coneguessis plenament la dimensió de la teva indignència, moriries de dolor.

Una sola cosa podria ferir-me el cor: veure que dubtes i que et falta confiança.

Vull que pensis en mi totes les hores del dia i de la nit.

No vull que facis ni tan sols l'acció més insignificant

Homilia en la missa de la inauguració de curs acadèmic 2017-18 de
l'Ateneu Universitari Sant Pacià

per un motiu que no sigui l'amor.

Quan et toqui sofrir jo et donaré forces.

Tu em vas donar amor a mi. Jo et faré estimar a

tu més del que hagis pogut somiar. Però recorda solament això:

Estima'm tal com ets.

Benvolguts germans i germanes, que la vostra habitació, que la vostra casa, siguin per a vosaltres un lloc i ocasió de centrar la vostra vida més i més en l'amor. La vostra vida no tindrà sentit, si no estimeu amb totes les vostres forces i amb tot el cor el Senyor. Des de l'amor a Déu, des del cor de Déu, podreu viure estimant. Amb la vostra pregària i sacrifici, amb la vostra vida lliurada per amor, contribuïreu a la salvació del món.

Gràcies per aquesta entrega a Déu. Gràcies i felicitats. Que Santa Maria, la Theotokos, la Mare de la tendresa, us acompanyi sempre amb el seu amor maternal. Amén.

+ Cardenal Joan Josep Omella

Arquebisbe de Barcelona